

науковому центрі. Згадане дозволяє, наприклад, в реалі швидко організувати одночасний демонстраційний експеримент, і при тому для багатьох коледжів.

«On-line технології забезпечують обмін інформацією у режимі реального часу, який близький за характером звичайним аудиторним заняттям, але вимагає при цьому оснащення навчальних приміщень комп'ютерним і проєкційним устаткуванням, виходом в Інтернет, устаткуванням для відеоконференцзв'язку й одночасної присутності біля комп'ютерів викладача і студентів.

Найбільш ефективною технологією on-line є відеоконференцзв'язок, який можна здійснити для проведення вебінару з навчального предмету» [2, с. 3]. Робота ж над проєктом передбачає використання майже усіх можливостей Інтернету. Для того можна створити власні Web-сторінки, використати різні обчислювальні та графічні можливості комп'ютерних програм, застосувати мультиплікацію, анімацію.

Таким чином, методика формування компетентності майбутніх фахівців нині аж ніяк не може обійтися без того, аби мати у своєму складі обов'язкове опанування інформаційно-комп'ютерними технологіями. Та методика йде і шляхом інформаційно-комп'ютерної компетентності.

Список використаних джерел:

1. Абдукадыров А.А., Тураев Б.З. Роль информационно-коммуникационных и компьютерных технологий в компетентности будущего инженера : Молодой ученый. – 2012. – № 6 (41). С. 366. URL: <https://moluch.ru/archive/41/4888/>(дата звернення: 06.04.2021).

2. Анімація Блог Тривимірні зображення Видавництво ArtHuss URL: <https://www.arthuss.com.ua/books-blog/animatsiya-tryvymirni-kompyuterni-zobrazhennya>

3. Кобенкулова Ж.Т. Педагогические основы формирования ИКТ-компетенция учащихся колледжей (на примере дисциплины «Информационные технологии в профессиональной деятельности») Дисс... зв. канд. Пед. наук. Казахстан, Бишкек. На правах рукописи. С. 139. URL: http://arabaev.kg/kguknu/uploads/dissert_janara.pdf (дата звернення: 19.03.2021).

4. Семакова Т.О., Подозорова А.В. Використання інформаційних технологій під час проведення навчальних занять з природничих дисциплін у технічних коледжах URL: file:///C:/Users/Администратор/Downloads/VchdpuP_2015_127_47.pdf (дата звернення: 06.04.2021).

5. Файловый архив студентов 1178 вузов, 3271 предметов Stud.failс Информационная компетенция URL: <https://studfile.net/preview/7722263/page:12/> (дата звернення: 05.04.2021).

ПРО ВРАХУВАННЯ ДЕЯКИХ МЕТОДІВ І ФОРМ ІНВЕСТУВАННЯ ПРОЄКТІВ КНР

Вахруцова О.Р.
(Полтава, Україна)

Науковий керівник: **Школяр С.П.** – кандидат технічних наук, доцент кафедри педагогічної майстерності та менеджменту імені І.А. Зязюна Полтавського національного педагогічного університету імені В.Г. Короленка

Раніше в статті «Врахування особливостей китайської культури ділового спілкування у міжнародному аспекті здійснення проєктної діяльності» нами було зазначено, що глобалізаційні процеси та пов'язані з ними соціально-економічні

трансформації сучасного інформаційного суспільства, що проходять в умовах світової конкуренції на ринках товарів і послуг, вимагають координації фахівців різних рівнів для ефективного вирішення заходів проектів і програм як державного, регіонального рівня, так і міжнародного, наднаціонального [1,2]. При цьому було враховане те, що на сьогодні Китай є другою, а той першою економікою в світі, який активно веде потужну експансію щодо завоювання міжнародних ринків (тобто припускаємо, що КНР розвивається як наддержава), і тим самим його бізнес-середовище, менеджмент є потенційним партнером при реалізації проектів, маркетингової діяльності.

Щоб підтримати темпи росту, Китаю вкрай необхідні: сільськогосподарська продукція, сталь, продукція машинобудування, добрива, тобто все те, з чим в Україні сьогодні проблем немає.

Розглянемо особливості методів і форм державного менеджменту інвестування проектів КНР. Слід зазначити, що Китай інвестує, переважно, в енергетику, оскільки нафта і газ є саме ті інструменти, за допомогою яких, можна досить сильно впливати на події в усьому світі. Однак деякими європейськими фахівцями вважається, що китайські бізнесмени просто намагаються заробити гроші, і для них – це тільки бізнес і нічого більше. Галузеві виставки, які регулярно проходять у Китаї, є хорошим майданчиком для встановлення прямих контактів з компаніями і розуміння вимог ринку.

Нами у вище згаданій статті зазначалося, що дух дружби на переговорах має для китайців дуже велике значення, причому вони його ототожнюють зі звичайними особистими стосунками партнерів. Це твердження сприяє усвідомити загальновідомі три способи виходу на ринок Китаю:

знайти партнера в Китаї і вести спільний бізнес. Натомість, необхідно ретельно перевіряти ділову репутацію потенційних партнерів за різними каналами, оскільки якщо виникнуть фінансові чи інші проблеми, довести практично неможливо;

відкрити представництво своєї фірми, але це досить тривалий термін (іноді 8-10 місяців) і досить великі витрати, причому треба самостійно отримувати необхідний досвід, хоча в довгостроковій перспективі це гарантує незалежність на китайському ринку;

використовувати допомогу компаній, які працюють на китайському ринку тривалий час і, відповідно, мають великий досвід і надійні зв'язки.

Відмітимо, що одержати китайські сертифікати якості на свою продукцію дуже складно. У цьому зв'язку найкращим варіантом для бізнесмена буде вихід на ринок у співробітництві з українською державою, наприклад, у рамках погоджених державних програм імпорту в Китай.

Наведемо деякі сегменти ринку щодо взаємодії з китайськими партнерами, враховуючи те, що раптово зміна зовнішньої ситуації на будь-якій стадії переговорів (навіть вже майже або зовсім завершених) може докорінно відбитися на результаті ділової взаємодії.

Отже серед сегментів ринку слід виокремити китайський ринок гірничодобувного обладнання як дуже привабливий. Серед інших перспективних галузей можна виокремити такі як, енергетичне машинобудування, двигунобудівництво, особливо авіаційні двигуни (ситуація щодо «Мотор Січі» вимагає окремого дослідження), альтернативна енергетика (одна з найбільших китайських компаній, зокрема компанія CNBM, що володіє сонячною

електростанцією близько Одеси, інвестувала в Україну близько 1 млрд. дол.), товари, які Китай планує експортувати у треті країни.

Водночас менеджерам слід враховувати що стратегія України спрямована не на постачання сировини, а на постачання продуктів переробки і напівфабрикатів. Ідеться, передусім, про сухе молоко, яке до тепер затребуване. Нині проходять міждержавні зустрічі, на яких розглядається можливість більш широкої присутності української продукції на китайському молочному і зерновому ринках, а також ринку курятини. У Китаї побутує цікава точка зору про українське промислове машинобудування, іншими словами Україна може довести китайському ринку про якість і надійність продукції машинобудування.

Коли українські виробники хочуть розпочати бізнес у Китаї, вони натикаються на багато перешкод, зокрема стикаються з жорсткою конкуренцією – інші країни теж прагнуть зайняти свою нішу на занадто великому ринку, причому на ринку, що досить динамічно розвивається. Вони готові крок за кроком проходити необхідні складні бюрократичні процедури країни, яка дбайливо ставиться до своїх жителів, висуває досить серйозні вимоги до якості продукції і для доступу на внутрішній ринок.

Проблема для українських виробників полягає не тільки в тому, щоб вийти на китайський ринок, але і в тому, щоб утриматися серед потужних конкурентів. Єдине, в чому українські підприємства можуть отримати конкурентні переваги – це якість українських продуктів. Проте, питання якраз і криється в тому, щоб навчитися виробляти якісну продукцію у відповідності до міжнародних стандартів.

Китайський ринок був і залишається вкрай складним ринком, конкуренція дуже жорстка [3]. Річ у тім, що 80% найбільших світових компаній уже мають свої представництва в Китаї, і китайські компанії є серйозними конкурентами не тільки усередині країни, але і в усьому світі.

Виділяють основну помилку українського бізнесу, який починає діяльність у Китаї – це поспіх, який межує з поверхневою оцінкою ринкової ситуації, з непередбаченням довгострокових перспектив. Партнер, який квапиться, заздальгідь приречений на програшну позицію у порівнянні з китайськими компаніями. Крім того, багатьом українським компаніям не вистачає фінансової грамотності, багато з них не зовсім розуміють, як вони будуть просувати свій продукт, не володіють достатньою інформацією про специфіку китайського ринку, менталітету і суспільство.

Звідси, необхідно серйозно обміркувати, чи дійсно компанія прагне вийти на китайський ринок, чи готова вона до тривалої роботи, яка в короткостроковій перспективі не приносить прибутку, потрібно провести глибокі маркетингові дослідження, визначитися з конкурентними перевагами, а потім вже приймати остаточне рішення.

Результати дослідження свідчать, що енергетичний ринок України, який оцінюється приблизно в 50-55 млрд. дол. на рік [4], також є перспективним напрямком взаємодії з китайськими партнерами в енергетичній сфері.

На останок слід зазначити, що керівництво КНР розглядає можливість залучення України до розвитку «Нового економічного пояса – Великого шовкового шляху», і у випадку успішної реалізації амбіційного китайського проекту, Україна буде мати принципово нове геополітичне місце «першої європейської країни на Шовковому шляху». Зацікавленість Китаю по

співробітництву з Україною пов'язана також із прийнятим китайським керівництвом рішення про створення «іноземних продовольчих баз». Ідеться про використання агропромислових можливостей України в комбінації з інвестиційними і технологічними потужностями Китаю.

Список використаних джерел:

1. Школяр С.П. Особливості реалізації регіональних інноваційних програм на Полтавщині / С.П. Школяр // Матеріали міжнародного круглого столу «Розбудова інноваційної інфраструктури в Україні». – К., 2008. – С. 104-135
2. Школяр С.П. Інноваційний розвиток держави – комфортне життя її громадян. Тези виступу в обговоренні / С.П. Школяр // Матеріали парламентських слухань у Верховній Раді України 20.06.07 р. «Національна інноваційна система України: проблеми формування та реалізації» / Упор. Г.О. Андрощук, М.М. Шевченко, – К.: Парламентське вид-во, 2007. – С.60-62
3. Висоцька М. Аналіз основних тенденцій розвитку економічних відносин між Україною та Китаєм / М. Висоцька, А. Аль Атті // Стратегія розвитку України. Економіка, соціологія, право. – 2013. – № 4. – С. 14–20.
4. Державна служба статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.ukrstat.gov.ua>.

НАЦІОНАЛЬНО-ПАТРІОТИЧНЕ ВИХОВАННЯ ШКОЛЯРІВ В НОВІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ШКОЛІ

Величко Р.М., Гриньова В.С.
(Полтава, Україна)

Державотворчі процеси, які відбуваються в незалежній Україні протягом останніх десятиліть зумовили необхідність вирішення проблеми виховання національно-свідомих громадян, справжніх патріотів, відданих Вітчизні та спрямованих на плідну працю в ім'я рідного народу.

Значну увагу приділено їй на законодавчо-освітньому рівні, про що свідчать державні документи: Державна національна програма «Освіта» («Україна ХХІ століття»), Указ президента «Про заходи щодо розвитку духовності, захисту моралі та формування здорового способу життя громадян», «Концепція громадянського виховання особистості в умовах розвитку української держави», «Концепція патріотичного виховання учнівської молоді», Національній доктрині розвитку освіти України у ХХІ столітті, де визначені стратегічні завдання виховання в особистості любові до Батьківщини, усвідомлення нею свого громадянського обов'язку на основі національних і загальнолюдських духовних цінностей, утвердження якостей громадянина-патріота. Основою системи виховання в українській школі стає національна ідея, що відіграє роль консолідаційного фактору в формуванні у молодого покоління активної громадянської позиції, відповідальності за народ, країну. Розвиток сучасної системи шкільної освіти передбачає її переформатування від авторитаризму в навчанні і вихованні школярів до гуманних суб'єкт-суб'єктних взаємин, толерантного і доброзичливого ставлення до дітей, впровадження принципів демократизації і гуманітаризації, застосування особистісно-розвивальної методології та відповідних інноваційних методик.

У результаті теоретичного дослідження проблеми формування готовності старшокласників до військової служби були визначені ключові поняття: